Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (prvního senátu)

4. května 2016*

„Nesplnění povinnosti státem — Článek 4 odst. 3 SEU — Článek 288 SFEU — Směrnice 2000/60/ES — Unijní činnost v oblasti vodní politiky — Článek 4 odst. 1 — Zamezení zhoršování stavu útvarů povrchové vody — Článek 4 odst. 7 — Výjimka ze zákazu zhoršování — Nadřazený veřejný zájem — Povolení výstavby vodní elektrárny na řece Schwarze Sulm (Rakousko) — Zhoršení stavu vod“

Ve věci C-346/14,

jejímž předmětem je žaloba pro nesplnění povinnosti na základě článku 258 SFEU, podaná dne 18. července 2014,

Evropská komise, zastoupená E. Manhaevem, C. Hermesem a G. Wilmsem, jako zmocněnci, s adresou pro účely doručování v Lucemburku,

žalobkyně,

proti

Rakouské republice, zastoupené C. Pesendorfer, jako zmocněnkyní,

žalované,

podporované

Českou republikou, zastoupenou M. Smolkem, Z. Petzlem a J. Vláčilem, jako zmocněnci,

vedlejší účastnicí,

SOUDNÍ DVŮR (první senát),

ve složení A. Tizzano, místopředseda Soudního dvora vykonávající funkci předsedy prvního senátu, F. Biltgen, E. Levits, M. Berger a M. S. Rodin (zpravodaj), soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 3. září 2015,

vydává tento

* Jednací jazyk: němčina.

Rozsudek

1 Evropská komise se v rámci své žaloby domáhá, aby Soudní dvůr určil, že Rakouská republika tím, že neuplatnila správně čl. 4 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/60/ES ze dne 23. října 2000, kterou se stanoví rámec pro činnost Společenství v oblasti vodní politiky (Úř. věst. 2000, L 327, s. 1; Zvl. vyd. 15/05, s. 275), ve spojení s čl. 4 odst. 7 této směrnice, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z ustanovení čl. 4 odst. 3 SEU ve spojení s článkem 288 SFEU.

Právní rámec

Unijní právo

2 Body 11, 19, 25, 26 a 32 odůvodnění směrnice 2000/60 znějí takto:

„(11) Podle článku 174 [SEU] má politika Společenství pro životní prostředí přispět k prosazování cílů zachování, ochrany a zvýšení kvality životního prostředí, při uvážlivém a rozumném využívání přírodních zdrojů a má být založena na zásadě předběžné opatrnosti, přijímání preventivních opatření, a především na zásadě nápravy škod na životním prostředí u zdroje a na zásadě, že znečišťovatel má platit.

[...]

(19) Tato směrnice usiluje o udržení a zlepšení vodního prostředí ve Společenství. Tento účel se v první řadě týká jakosti příslušných vod. Řízení množství je podpůrným prvkem při dosahování dobré jakosti vod, a proto mají být rovněž přijata opatření týkající se množství, která podporují cíl spočívající v zajištění dobré jakosti.

[...]

(25) Má být stanovena obecná definice stavu vod, pokud jde o jejich jakost, a ve vztahu k účelům ochrany životního prostředí i definice množství. Mají být stanoveny environmentální cíle k tomu, aby bylo dosaženo dobrého stavu povrchových a podzemních vod v celém Společenství a na úrovni Společenství zabráněno zhoršování stavu vod.

(26) Členské státy mají usilovat o dosažení přinejmenším dobrého stavu vod prostřednictvím stanovení a zavedení nezbytných opatření v rámci integrovaných programů opatření, a to s ohledem na stávající požadavky Společenství. Pokud dobrý stav vody již existuje, má být udržován. U podzemních vod má být navíc v rámci požadavku dobrého stavu identifikován a zvrácen jakýkoli významný a trvalý vzestupný trend koncentrace kterékoli znečišťující látky.

[...]

(32) Ve specifických podmínkách mohou existovat důvody pro výjimky z požadavku na zamezení dalšího zhoršování nebo dosažení dobrého stavu, pokud je neúspěch výsledkem neočekávaných nebo výjimečných okolností, zejména povodní nebo suchých období, nebo z důvodů nadřazeného veřejného zájmu, nově změněných fyzikálních poměrů v útvaru povrchové vody nebo změn hladin u útvarů podzemní vody, za předpokladu, že se podstoupí všechny dostupné kroky ke zmírnění nepříznivých vlivů na stav vodního útvaru.“

3 Článek 4 směrnice 2000/60, nadepsaný „Environmentální cíle“, v odst. 1 písm. a) stanoví:

„1. Při uskutečňování programů opatření uvedených v plánech povodí:

a) pro povrchové vody
   i) členské státy provedou potřebná opatření k zamezení zhoršení stavu všech útvarů povrchových vod s výhradou uplatnění odstavců 6 a 7 a aniž je dotčen odstavec 8;
   ii) členské státy zajistí ochranu, zlepšení stavu a obnovu všech útvarů povrchových vod, s ohledem na ustanovení bodu iii) pro umělé a silně ovlivněné vodní útvary, s cílem dosáhnout dobrého stavu povrchových vod nejpozději do 15 let ode dne vstupu této směrnice v platnost, v souladu s ustanoveními podle přílohy V, s výhradou prodloužení lhůty podle odstavce 4 a uplatnění odstavců 5, 6 a 7 a aniž je dotčen odstavec 8;
   iii) členské státy zajistí ochranu a zlepšení stavu všech umělých a silně ovlivněných vodních útvarů s cílem dosáhnout dobrého ekologického potenciálu a dobrého chemického stavu povrchových vod nejpozději do 15 let ode dne vstupu této směrnice v platnost, v souladu s ustanoveními podle přílohy V, s výhradou prodloužení lhůty podle odstavce 4 a uplatnění odstavců 5, 6 a 7 a aniž je dotčen odstavec 8;
   iv) členské státy provedou nezbytná opatření v souladu s čl. 16 odst. 1 a 8 s cílem postupně snížit znečišťování prioritními látkami a zastavit nebo postupně odstranit emise, vypouštění a úniky prioritních nebezpečných látek,

aniž jsou dotčeny příslušné mezinárodní dohody zúčastněných stran uvedené v článku 1“.

4 Článek 4 odst. 7 směrnice 2000/60 zní následovně:

„Členské státy neporuší tuto směrnici, pokud:

— nedosažení dobrého stavu podzemních vod, dobrého ekologického stavu nebo případně dobrého ekologického potenciálu nebo neúspěch při předcházení zhoršování stavu útvaru povrchové nebo podzemní vody jsou důsledkem nových změn fyzikálních poměrů v útvaru povrchové vody nebo změn hladin útvarů podzemních vod, nebo

— neúspěch při zamezení zhoršování stavu útvaru povrchové vody z velmi dobrého na dobrý je důsledkem nových trvalých činností, které souvisejí s lidským rozvojem, a

jsou-li splněny všechny následující podmínky:

a) jsou učiněny všechny schůdné kroky k omezení nepříznivých vlivů na stav vodního útvaru;

b) důvody těchto změn nebo úprav jsou výslovně uvedeny a vysvětleny v plánu povodí požadovaném podle článku 13 a dané cíle se každých šest let přezkoumávají;

c) důvody těchto změn nebo úprav vyplývají z nadřazeného veřejného zájmu, nebo pokud jsou přínosy pro životní prostředí a společnost při dosahování cílů stanovených v odstavci 1 převáženy přínosy nových změn pro lidské zdraví, udržení ochrany obyvatel nebo udržitelný rozvoj, a

d) prospěšné cíle, které z těchto změn nebo úprav vodního útvaru vyplývají, nelze z důvodů technické neproveditelnosti nebo pro neúměrné náklady dosáhnout jinými prostředky, jež by byly z hlediska životního prostředí významně lepší.“

5 Podle článku 13 směrnice, nadepsaného „Plány povodí“:

„1. Členské státy zajistí, aby byl pro každou oblast povodí ležící zcela na jejich území zpracován plán povodí.

[...]

6. Plány povodí se zveřejní nejpozději do devíti let ode dne vstupu této směrnice v platnost.

7. Plány povodí budou přezkoumány a aktualizovány nejpozději do 15 let ode dne vstupu této směrnice v platnost a následně po každých šesti letech.“

Rakouské právo

6 Ustanovení § 21a Wasserrechtsgesetz (zákon o vodách), ve znění použitelném v projednávané věci (dále jen „WRG “), zní takto:

„1) Ukáže-li se po vydání povolení, zejména s ohledem na výsledky inventury (§ 55d), že navzdory dodržení podmínek a pravidel obsažených v rozhodnutí o povolení nebo v jiných ustanoveních nejsou veřejné zájmy (§ 105) dostatečně chráněny, musí orgán, aniž je dotčen § 52 odst. 2 druhý pododstavec, stanovit jiné podmínky nebo dodatečné podmínky, které jsou podle stávajícího stavu techniky (§ 12a) nezbytné k dosažení této ochrany, stanovit cíle přizpůsobení a uložit předložení příslušných dokumentů k projektu týkajících se přizpůsobení, dočasně či trvale omezit způsob a rozsah užívání vody nebo dočasně či trvale zakázat užívání vody.

2) Ke splnění příkazů uvedených v odstavci 1 a naplánování požadovaných adaptačních opatření a předložení příslušných dokumentů k projektu musí orgán poskytnout přiměřené lhůty; pokud jde o nutný obsah dokumentů k projektu, platí § 103. Tyto lhůty se prodlouží, pokud povinný prokáže, že lhůtu nemůže bez svého zavinění dodržet. Včasným podáním žádosti o prodloužení se staví běh lhůty. Při marném uplynutí lhůty se použije obdobně § 27 odst. 4.

3) Orgán nemůže uložit opatření podle odstavce 1, jsou-li nepřiměřená. Platí přitom následující zásady:

a) náklady související s provedením těchto opatření nesmí být nepřiměřené zamýšlenému účinku, přičemž je třeba zohlednit druh, množství a nebezpečnost účinků a narušení vyplývajících z užívání vody, jakož i dobu užívání, rentabilitu a technická specifika užívání vody;

b) v případě zásahu do existujících práv bude zvolen pouze nejméně omezující prostředek vedoucí k dosažení cíle;

c) postupně lze nařídit různá opatření.

[...]

4) Existuje-li schválený plán obnovy (§ 92) nebo program obnovy (§ 33d), nemohou opatření uvedená v odstavci 1 jít nad rámec tohoto plánu nebo programu.

5) Odstavce 1 až 4 se uplatní obdobně na jiná zařízení a povolení ve smyslu ustanovení tohoto spolkového zákona.“

Postup před zahájením soudního řízení

7 Rozhodnutím ze dne 24. května 2007 Landeshauptmann der Steiermark (hejtman spolkové země Štýrsko, Rakousko) povolil výstavbu vodní elektrárny na řece Schwarze Sulm, která protéká Rakouskem (dále jen „rozhodnutí z roku 2007“).

8 V říjnu roku 2007 zaslala Komise Rakouské republice výzvu dopisem, ve které ji upozornila na neslučitelnost projektu, kterého se týká rozhodnutí z roku 2007 (dále jen „sporný projekt“), s čl. 4 odst. 7 směrnice 2000/60. Podle Komise přijal hejtman Štýrska toto rozhodnutí bez předchozího posouzení, zda zhoršení stavu útvaru povrchových vod Schwarze Sulm z „velmi dobrého“ na „dobrý“, které provedení uvedeného rozhodnutí přinese, vyplývá z nadřazeného veřejného zájmu ve smyslu čl. 4 odst. 7 písm. c) této směrnice.

9 V lednu roku 2008 Rakouská republika v odpověď na tuto výzvu dopisem vysvětlila, že výjimka ze zákazu zhoršování podle čl. 4 odst. 7 směrnice 2000/60 je odůvodněna nadřazeným veřejným zájmem využívat více obnovitelných zdrojů energie, jako je vodní energie.

10 V roce 2009 Rakouská republika v souladu s čl. 13 odst. 1 směrnice 2000/60 zveřejnila plán povodí pro povodí dotčené sporným projektem (dále jen „plán z roku 2009“). Podle tohoto plánu, jehož přijetí předcházela řádná konzultace veřejnosti podle článku 14 této směrnice, byl stav útvaru povrchové vody v této řece kvalifikován jako „velmi dobrý“.

11 V lednu roku 2010 Komise řízení o porušení povinnosti zastavila poté, co jí Rakouská republika sdělila, že Bundesministerium für Land- und Forstwirtschaft, Umwelt und Wasserwirtschaft (Spolkové ministerstvo zemědělství, lesnictví, životního prostředí a vodního hospodářství, Rakousko) rozhodnutí z roku 2007 na základě správní žaloby, kterou podal wasserwirtschaftliches Planungsorgan (vodohospodářský plánovací úřad, Rakousko), *ab initio* zrušilo.

12 V březnu roku 2012 Verfassungsgerichtshof (Ústavní soud, Rakousko) rozhodl, že právo vodohospodářského plánovacího orgánu podat žalobu není v souladu s Ústavou. Rakouská republika v důsledku toho dospěla k závěru, že rozhodnutí ministerstva o zrušení rozhodnutí z roku 2007 se stalo bezpředmětným, toto rozhodnutí se stalo opět účinným a nelze je již napadnout před vnitrostátním soudem.

13 V listopadu roku 2012 Rakouská republika oznámila záměr zahájit přezkum, ve smyslu § 21a WRG, rozhodnutí z roku 2007 a v rámci toho provést hodnocení stavu útvaru povrchové vody dotčeného sporným projektem, aby přizpůsobila původní povolení stavu techniky, přičemž upřesnila, že první výsledky tohoto hodnocení lze očekávat až na začátku roku 2014.

14 Na žádost Komise Rakouská republika v prosinci roku 2012 vysvětlila, že navzdory tomuto přezkumu může výstavba vodní elektrárny započít co nejdříve na základě povolení vydaného rozhodnutím z roku 2007.

15 Dne 26. dubna 2013 zaslala Komise Rakouské republice výzvu dopisem, v níž jí vytkla, že porušila čl. 4 odst. 1 směrnice 2000/60 a v souvislosti s projektem „elektrárna Schwarze Sulm – etapa A stavebních prací“ uplatnila nesprávně výjimku ze zákazu zhoršování podle čl. 4 odst. 7 této směrnice.

16 Dne 15. července 2013 Rakouská republika Komisi odpověděla, že přezkum dosud probíhá a výsledky lze čekat začátkem září 2013. Vysvětlila rovněž, že v rámci tohoto přezkumu zohlední „vnitrostátní pokyny pro posouzení udržitelného využívání vodní energie“.

17 Dne 19. listopadu 2013 zaslala Rakouská republika Komisi doplňující vyjádření, v němž ji informovala o tom, že vláda Štýrska přijala dne 4. září 2013 rozhodnutí potvrzující rozhodnutí z roku 2007 (dále jen „rozhodnutí z roku 2013“).

18 Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru nicméně vyplývá, že při přijetí rozhodnutí z roku 2013 vycházel hejtman Štýrska z okolnosti, že stav povrchových vod v řece Schwarze Sulm musí být i před realizací sporného projektu kvalifikován jako „dobrý“, a nikoliv již jako „velmi dobrý“, a že z důvodu tohoto nižšího hodnocení může být tento projekt realizován, aniž je nezbytná výjimka ze zákazu zhoršování ve smyslu čl. 4 odst. 7 směrnice 2000/60.

19 Dne 9. října 2013 podalo Spolkové ministerstvo zemědělství, lesnictví, životního prostředí a vodního hospodářství k Verwaltungsgerichtshof (Správní soud, Rakousko) žalobu na zrušení rozhodnutí z roku 2013. Vzhledem k tomu, že tato žaloba, která je ke dni tohoto rozsudku dosud projednávána, nemá odkladný účinek, mohl investor sporného projektu ve výstavbě vodní elektrárny pokračovat.

20 Dne 21. listopadu 2013 zaslala Komise Rakouské republice odůvodněné stanovisko, v němž zopakovala své výtky. Dne 21. ledna 2014 tento členský stát odpověděl, že rozhodnutí z roku 2007 je podle jeho názoru v souladu s čl. 4 odst. 1 směrnice 2000/60.

21 Komise se s odpovědí podanou Rakouskou republikou nespokojila a podala projednávanou žalobu.

K návrhu na znovuotevření ústní části řízení a předložení nových důkazů

22 Po přednesení stanoviska generální advokátky podala Komise dne 30. listopadu 2015 návrh na znovuotevření ústní části řízení podle článku 83 jednacího řádu Soudního dvora, jakož i žádost o povolení předložit nové důkazy podle čl. 128 odst. 2 tohoto jednacího řádu a předložila Soudnímu dvoru návrh „Státního vodohospodářského plánu na rok 2015“, zveřejněný dne 21. ledna 2015 ministerstvem zemědělství, lesnictví, životního prostředí a vodního hospodářství.

23 Nejprve je třeba konstatovat, že statut Soudního dvora Evropské unie ani jednací řád Soudního dvora nedávají účastníkům řízení možnost podat vyjádření v reakci na stanovisko přednesené generálním advokátem (usnesení ze dne 4. února 2000, Emesa Sugar, C-17/98, EU:C:2000:69, bod 2, a rozsudek ze dne 6. září 2012, Döhler Neuenkirchen, C-262/10, EU:C:2012:559, bod 29).

24 Pokud jde dále o znovuotevření ústní části řízení, je třeba připomenout, že Soudní dvůr může, bez návrhu nebo na návrh generálního advokáta nebo také na návrh účastníků řízení, v souladu s článkem 83 svého jednacího řádu nařídit znovuotevření ústní části řízení, má-li za to, že věc není dostatečně objasněna, nebo má-li být věc rozhodnuta na základě argumentu, který nebyl mezi účastníky řízení projednán (viz rozsudek ze dne 3. března 2009, Komise v. Rakousko, C-205/06, EU:C:2009:118, bod 13, a ze dne 6. září 2012, Döhler Neuenkirchen, C-262/10, EU:C:2012:559, bod 30).

25 Konečně, co se týče předložení důkazů po ukončení písemné části řízení podle čl. 128 odst. 2 jednacího řádu Soudního dvora, toto ustanovení stanoví, že účastník řízení, který chce takové důkazy předložit, musí prodlení s jejich předložením odůvodnit, a že předseda může na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta určit druhému účastníku řízení lhůtu k tomu, aby se k takovým důkazům vyjádřil.

26 Vzhledem k tomu, že Soudní dvůr pokládá projednávanou věc za dostatečně objasněnou k tomu, aby mohl rozhodnout, a že tato věc nemusí být rozhodnuta na základě argumentů nebo nových důkazů, které mezi účastníky řízení nebyly projednány, není namístě návrhům Komise vyhovět.

K žalobě

Argumentace účastnic řízení

27 Komise Rakouské republice v podstatě vytýká, že tím, že povolila výstavbu vodní elektrárny na řece Schwarze Sulm, nesplnila povinnosti, které pro ni vyplývají z čl. 4 odst. 1 a 7 směrnice 2000/60.

28 Komise se totiž domnívá, že rozhodnutí z roku 2007 porušuje povinnost provést potřebná opatření k zamezení zhoršení stavu všech útvarů povrchových vod, kterou čl. 4 odst. 1 písm. a) bod i) směrnice 2000/60 ukládá členským státům.

29 Komise v tomto ohledu tvrdí, že hejtman Štýrska byl ke dni přijetí tohoto rozhodnutí touto povinností vázán, i když zveřejnění plánů povodí bylo podle čl. 13 odst. 6 směrnice 2000/60 povinné až od 22. prosince 2009.

30 Komise své stanovisko odůvodňuje tím, že s ohledem na čl. 4 odst. 3 SEU ve spojení s článkem 288 SFEU se členské státy měly od 22. prosince 2000, dne vstupu směrnice 2000/60 v platnost, do 22. prosince 2009, dne uplynutí lhůty stanovené v čl. 13 odst. 6 této směrnice pro zveřejnění plánů povodí, zdržet přijetí opatření, jež by mohla vážně ohrozit dosažení výsledku stanoveného článkem 4 uvedené směrnice. Ustanovení tohoto článku tedy měla být v této době již respektována.

31 Podle Komise přitom sporný projekt může vést ke zhoršení stavu útvaru povrchové vody Schwarze Sulm, a to v rozporu se zákazem zhoršování uvedeným v čl. 4 odst. 1 směrnice 2000/60. Zatímco totiž rozhodnutí z roku 2007 ohodnotilo tento stav jako „velmi dobrý“, tento projekt by změnil stav na „dobrý“, a vedl tedy k jeho zhoršení. Komise má v tomto ohledu za to, že při určení existence takového zhoršení nelze přihlížet k tomu, že hejtman Štýrska rozhodnutím z roku 2013 nakonec posoudil tento stav jako „dobrý“, jelikož při přijetí tohoto rozhodnutí nebyly dodrženy procesní požadavky stanovené v článcích 13 a 14 této směrnice. Bez ohledu na snížení hodnocení úrovně stavu vod provedené tímto rozhodnutím tedy nelze mít za to, že uvedený projekt nepovede ke zhoršení tohoto stavu.

32 Za těchto podmínek má Komise za to, že rozhodnutí z roku 2007, které povolilo sporný projekt, může být v souladu s právem pouze tehdy, pokud byly splněny podmínky stanovené čl. 4 odst. 7 směrnice 2000/60 pro povolení výjimky ze zákazu zhoršování. Komise přitom poukazuje na to, že Rakouská republika řádně nepřezkoumala, zda tato výjimka může být platně použita, a v každém případě využití takové výjimky ani řádně neodůvodnila.

33 Komise v tomto ohledu zdůrazňuje, že Rakouská republika měla zohlednit skutečnost, že kapacita vodní elektrárny, které se týká rozhodnutí z roku 2007, bude v porovnání s regionální a celostátní výrobou elektřiny z vodních zdrojů pouze „zanedbatelná“. Tento členský stát přitom v rozporu s požadavky stanovenými v čl. 4 odst. 7 směrnice 2000/60 nezkoumal případné náhradní lokality ani neuvažoval o jiných obnovitelných zdrojích energie. Zhoršení stavu útvaru povrchové vody Schwarze Sulm, které by přinesl sporný projekt, tak nelze odůvodnit na základě tohoto ustanovení.

34 Rakouská republika se domnívá, že projednávaná žaloba je nepřípustná, jelikož zaprvé není dostatečně jasná a přesná, zejména pokud jde o výtku vycházející z údajného porušení povinností stanovených v čl. 4 odst. 3 SEU, ve spojení s článkem 288 SFEU, a zadruhé je Komise oprávněna pouze ověřit, zda vnitrostátní orgány správně provedly procesní povinnosti stanovené směrnicí 2000/60, a nemůže kontrolovat to, jak tyto orgány posoudily opodstatněnost konkrétního projektu a jak poměřily zájmy na základě čl. 4 odst. 7 této směrnice.

35 Podpůrně, pokud jde o meritum věci, Rakouská republika připouští, že od roku 2007 nebyla oprávněna přijímat obecná nebo zvláštní opatření, jenž by mohla vážně ohrozit dosažení cílů stanovených směrnicí 2000/60.

36 Podle Rakouské republiky však rozhodnutí z roku 2007 mohlo platně – aniž byly tyto cíle porušeny – povolit projekt vodní elektrárny vedoucí případně ke zhoršení stavu útvaru povrchové vody, jelikož podmínky stanovené v čl. 4 odst. 7 této směrnice byly dodrženy.

37 Rakouská republika v tomto ohledu zdůrazňuje, že rozhodnutí z roku 2007 bylo přijato po provedení řízení, v němž bylo právně přezkoumáno a posouzeno celkové stanovisko týkající se existence nadřazeného veřejného zájmu v souvislosti se sporným projektem, s přihlédnutím konkrétně k cílům směrnice 2000/60 a účinkům, které bude mít tento projekt na regionální a místní specifika. V této souvislosti Rakouská republika zdůrazňuje, že zohlednila studii vypracovanou Institut für

Elektrizitätswirtschaft und Energieinnovation (Institut pro elektroenergetiku a inovace v oblasti energetiky, Rakousko) Technische Universität Graz (Technická univerzita ve Štýrském Hradci, Rakousko), popisující cíle a výhody uvedeného projektu, jakož i jeho dopady na životní prostředí.

38 Rakouská republika uvádí, že na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, příslušný orgán nevycházel ze zásady, že výroba energie z vodních zdrojů odpovídá vždy nadřazenému veřejnému zájmu a představuje obecnou výjimku z cílů směrnice 2000/60, nýbrž přezkoumal konkrétní regionální význam a místní dopady výstavby vodní elektrárny na řece Schwarze Sulm.

39 Konečně Rakouská republika tvrdí, že hejtman Štýrska měl při přijímání rozhodnutí z roku 2007 při poměření zájmů, které provedl v souladu se směrnicí 2000/60, odpovídající prostor k uvážení, jelikož povolení projektu vodní elektrárny představuje složité rozhodnutí zahrnující prognostické faktory.

Závěry Soudního dvora

K přípustnosti žaloby

40 Rakouská republika se v podstatě domnívá, že projednávaná žaloba není dostatečně jasná a přesná ve smyslu čl. 120 písm. c) jednacího řádu Soudního dvora, zejména pokud jde o výtku vycházející z údajného nesplnění povinností stanovených v čl. 4 odst. 3 SEU ve spojení s článkem 288 SFEU. Dále má za to, že tuto žalobu je třeba prohlásit za nepřípustnou, jelikož Komise nemá pravomoc posuzovat opodstatněnost konkrétního projektu a poměření dotčených zájmů ze strany příslušných vnitrostátních orgánů.

41 Obě tyto výhrady týkající se nepřípustnosti je třeba zamítnout.

42 Pokud jde o první výhradu týkající se nepřípustnosti, z žaloby jasně vyplývá, že Komise Rakouské republice vytýká, že se v době od 22. prosince 2000, dne vstupu směrnice 2000/60 v platnost, do 22. prosince 2009, dne uplynutí lhůty stanovené v čl. 13 odst. 6 této směrnice pro zveřejnění plánů povodí, nezdržela přijetí opatření, jež by mohla vážně ohrozit dosažení výsledku stanoveného článkem 4 uvedené směrnice. Jak uvedla generální advokátka v bodě 30 svého stanoviska, Komise se v bodech 25 a 26 své žaloby odvolává výslovně na rozsudek ze dne 11. září 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias a další (C-43/10, EU:C:2012:560), který se týkal řeky Achéloos a v němž Soudní dvůr konstatoval, že členské státy se již před použitelností tohoto ustanovení musely na základě čl. 4 odst. 3 SEU ve spojení s článkem 288 SFEU zdržet vážného ohrožení jeho cílů.

43 Pokud jde o druhou výhradu týkající se nepřípustnosti, je třeba zdůraznit, jak uvedla generální advokátka v bodě 32 svého stanoviska, že otázka, do jaké míry ponechávají ustanovení směrnice 2000/60 příslušným vnitrostátním orgánům prostor k poměření dotčených zájmů a zda byl tento prostor překročen, se netýká přípustnosti žaloby, nýbrž její opodstatněnosti.

44 Žaloba je tedy přípustná.

K věci samé

45 Komise Rakouské republice v podstatě vytýká, že rozhodnutím z roku 2007 sporný projekt povolila, třebaže podle téhož rozhodnutí povede tento projekt ke zhoršení stavu útvaru povrchových vod Schwarze Sulm z „velmi dobrého“ na „dobrý“, což čl. 4 odst. 1 směrnice 2000/60 zakazuje, a nelze ani uplatnit výjimku ze zákazu zhoršování podle čl. 4 odst. 7 písm. c) této směrnice.

46 Jak je uvedeno v bodě 18 tohoto rozsudku, nejprve je třeba uvést, že klasifikace stavu vod řeky Schwarze Sulm před provedením sporného projektu, jak byla uvedena v rozhodnutí z roku 2007, byla rozhodnutím z roku 2013 změněna. Posledně uvedeným rozhodnutím hejtman Štýrska snížil tuto úroveň z „velmi dobré“ na „dobrou“, takže s ohledem na toto rozhodnutí již sporný projekt nepovede ke zhoršení tohoto stavu vod z „velmi dobrého“ na „dobrý“.

47 Je však třeba konstatovat, že rozhodnutí z roku 2013 není předmětem projednávané žaloby. I když má Komise za to, že v projednávané věci nelze k tomuto rozhodnutí a snížení úrovně stavu útvaru povrchových vod Schwarze Sulm, kterou provádí, přihlížet, v rámci této žaloby nezpochybnil tento orgán posouzení opodstatněnosti uvedeného rozhodnutí ani jej nezahrnul do návrhových žádání své žaloby. Kromě toho ani Rakouská republika se rozhodnutí z roku 2013 nedovolávala před Soudním dvorem s cílem zpochybnit existenci takového zhoršení a tvrdit, že přijetím tohoto rozhodnutí, k němuž došlo po uplynutí lhůty stanovené v odůvodněném stanovisku, ukončila tvrzené nesplnění povinnosti. Nezpochybňuje tak, že pro účely projednávané žaloby je třeba zohlednit stav vod řeky Schwarze Sulm, jak byl posouzen rozhodnutím z roku 2007, ale má za to, že tento projekt není v rozporu s článkem 4 směrnice 2000/60, jelikož zhoršení stavu vod, které přinese, je odůvodněné z hlediska čl. 4 odst. 7 této směrnice.

48 Za těchto podmínek je třeba pro účely projednávané žaloby zohlednit pouze klasifikaci stavu útvaru povrchových vod Schwarze Sulm, jak byla stanovena rozhodnutím z roku 2007, a k rozhodnutí z roku 2013 nepřihlížet.

49 Pro účely posouzení slučitelnosti rozhodnutí z roku 2007 s ustanoveními směrnice 2000/60 je třeba připomenout, že povinnosti stanovené v článku 4 této směrnice jsou jako takové použitelné až od 22. prosince 2009, dne uplynutí lhůty stanovené členským státům na základě čl. 13 odst. 6 této směrnice pro zveřejnění plánů povodí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. září 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias a další, C-43/10, EU:C:2012:560, body 51 až 56).

50 Podle ustálené judikatury Soudního dvora se během lhůty k provedení směrnice členské státy, které jsou jejími adresáty, musejí zdržet přijímání opatření, která by mohla vážně ohrozit výsledek stanovený touto směrnicí. Taková povinnost zdržet se, jež se vztahuje na všechny vnitrostátní orgány, musí být chápána jako povinnost týkající se přijetí jakéhokoliv opatření, ať již obecného nebo zvláštního, které může mít takový negativní účinek (rozsudek ze dne 11. září 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias a další, C-43/10, EU:C:2012:560, bod 57 a citovaná judikatura).

51 I když tedy sporný projekt ke dni, kdy bylo přijato rozhodnutí z roku 2007, nespadal pod článek 4 směrnice 2000/60, nic to nemění na tom, že Rakouská republika byla i před uplynutím lhůty stanovené podle čl. 13 odst. 6 této směrnice členským státům pro zveřejnění plánů povodí povinna zdržet se přijetí opatření, která by mohla vážně ohrozit dosažení cíle stanoveného v uvedeném článku 4 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. září 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias a další, C-43/10, EU:C:2012:560, bod 60).

52 Pro účely posouzení projednávané žaloby je tedy třeba zkoumat, zda sporný projekt může vést ke zhoršení stavu útvaru povrchových vod Schwarze Sulm, a pokud ano, zjistit, zda se na takové zhoršení může vztahovat výjimka ze zákazu zhoršování podle čl. 4 odst. 7 směrnice 2000/60.

– Ke zhoršení stavu řeky Schwarze Sulm

53 Je třeba poukázat na to, že bod 25 odůvodnění směrnice 2000/60 uvádí, že mají být stanoveny environmentální cíle k tomu, aby bylo dosaženo dobrého stavu povrchových a podzemních vod v celé Unii a na úrovni Unie zabráněno zhoršování stavu vod. Nadto ze znění čl. 4 odst. 1 písm. a) bodu i) této směrnice, který stanoví, že „členské státy provedou potřebná opatření k zamezení zhoršení stavu všech útvarů povrchových vod“, vyplývá, že přijetí takových opatření ze strany členských států je

povinné. V této souvislosti je třeba povolení takového konkrétního projektu, jakého se týká rozhodnutí z roku 2007, chápat jako takové provádění (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. července 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, body 31, 32 a 35).

54 Soudní dvůr tak rozhodl, že čl. 4 odst. 1 písm. a) směrnice 2000/60 se neomezuje na programové uvedení pouhých cílů plánování hospodaření, ale jakmile je určen ekologický stav dotyčného vodního útvaru, vyvolává závazné účinky v každé etapě postupu stanoveného v této směrnici (rozsudek ze dne 1. července 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, bod 43).

55 V tomto ohledu představuje režim výjimek stanovený v čl. 4 odst. 7 této směrnice skutečnost, která podporuje výklad, podle něhož má zamezení zhoršování stavu vodních útvarů závaznou povahu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. července 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, bod 44).

56 Kromě toho je třeba zdůraznit, že struktura kategorií výjimek stanovených tímto ustanovením umožňuje mít za to, že článek 4 uvedené směrnice neobsahuje pouze zásadní povinnosti, ale týká se rovněž konkrétních projektů. Důvody pro výjimky se totiž uplatní zejména tehdy, když cíle uvedeného článku 4 nejsou dodrženy v důsledku nových změn fyzikálních vlastností útvaru povrchové vody, z nichž plynou nepříznivé následky, nebo v důsledku nových trvalých činností, které souvisejí s lidským rozvojem. K tomu přitom může dojít v důsledku nových schválení projektů. Není totiž možné posuzovat odděleně projekt a provádění plánů (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. července 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, bod 47).

57 Na tyto konkrétní projekty se proto vztahuje povinnost zamezit zhoršení stavu vodních útvarů, která je uvedena v článku 4 směrnice 2000/60.

58 Tento stav je určen podle ekologických kvalitativních poměrů rozdělených u každé kategorie povrchových vod do pěti tříd prostřednictvím minimální hodnoty složek biologické kvality, která určuje hranici mezi těmito jednotlivými třídami, a sice „velmi dobrá“, „dobrá“, „střední“, „poškozená“ a „zničená“ (rozsudek ze dne 1. července 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, bod 57).

59 V tomto ohledu Soudní dvůr upřesnil, že je třeba mít za to, že o zhoršení stavu útvaru povrchové vody ve smyslu čl. 4 odst. 1 písm. a) bodu i) směrnice 2000/60 se jedná tehdy, jakmile se stav alespoň jedné z kvalitativních složek ve smyslu přílohy V této směrnice zhorší o jednu třídu, i když toto zhoršení nevede k celkově horšímu zařazení útvaru povrchové vody. Pokud se však dotyčná kvalitativní složka ve smyslu této přílohy již nachází v nejnižší třídě, jakékoli zhoršení této složky představuje zhoršení stavu útvaru povrchové vody (rozsudek ze dne 1. července 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, bod 69).

60 V projednávané věci ze spisu předloženého Soudnímu dvoru vyplývá, že práce nutné k výstavbě vodní elektrárny, o kterou jde u sporného projektu, se dotknou toku řeky Schwarze Sulm v délce 8 km. Při určení ekologického stavu této řeky ve smyslu směrnice 2000/60 dospěl posudek, který vypracoval Institut für Bodenkultur Wien (Agronomický institut ve Vídni, Rakousko) v roce 2006, k závěru, že stav útvaru povrchových vod uvedené řeky je „velmi dobrý“ a že tento projekt musí být vzhledem ke zhoršení tohoto stavu, ke kterému by vedl, zamítnut. Klasifikace stavu útvaru povrchových vod Schwarze Sulm jako „velmi dobrého“ byla založena na konečném výsledku plánování během určité doby, které vedlo v souladu s článkem 13 směrnice 2000/60 k vypracování plánu z roku 2009.

61 Rakouská republika nadto v odpovědi na první výzvu dopisem nezpochybnila skutečnost, že realizace sporného projektu povede ke zhoršení stavu útvaru povrchových vod Schwarze Sulm, ale dovolávala se výjimky ze zákazu zhoršování stanovené v čl. 4 odst. 7 písm. c) směrnice 2000/60, přičemž poukazovala na to, že nadřazený veřejný zájem vyžaduje využívat více obnovitelných zdrojů energie, jako je vodní energie.

62 Konečně, jak uvádí Rakouská republika v bodě 20 své žalobní odpovědi, hejtman Štýrska v rozhodnutí z roku 2007, na straně 192 a následujících, sám uznal, že projekt povede k „přinejmenším částečnému zhoršení povrchových vod“, přičemž „zachování ‚velmi dobré úrovně‘ v předmětném úseku OK 8026600“ je ve veřejném zájmu, a že „[v] ‚horním‘ vodním útvaru OK 8026600, v úseku přibližně 8 km, je jeden ze stavů uvedených v § 30a zákona o vodách dotčen zhoršením o jeden stupeň, totiž z ‚velmi dobrého‘ na ‚dobrý‘ “.

63 Za těchto podmínek se jeví, že sporný projekt může vést ke zhoršení stavu útvaru povrchových vod Schwarze Sulm, jak byl posouzen v rozhodnutí z roku 2007.

– K výjimce ze zákazu zhoršování stanovené v čl. 4 odst. 7 směrnice 2000/60

64 Je třeba připomenout, že s výhradou udělení výjimky musí být zabráněno jakémukoliv zhoršení stavu útvaru povrchových vod. Povinnost zamezit takovému zhoršení tedy zůstává závazná v každé fázi provádění směrnice 2000/60 a uplatní se na každý typ a stav útvaru povrchové vody, pro který byl přijat plán. Dotyčný členský stát je tedy povinen odmítnout schválení projektu, může-li tento projekt zhoršit stav dotyčného vodního útvaru nebo ohrozit dosažení dobrého stavu útvarů povrchových vod, ledaže by se mělo za to, že se na uvedený projekt vztahuje výjimka podle čl. 4 odst. 7 této směrnice (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. července 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, bod 50).

65 Soudní dvůr rozhodl, že pokud může mít projekt na vodu takové negativní účinky, jaké jsou uvedeny v čl. 4 odst. 7 uvedené směrnice, může být povolen přinejmenším tehdy, jsou-li splněny podmínky uvedené v čl. 4 odst. 7 písm. a) až d) této směrnice (rozsudek ze dne 11. září 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias a další, C-43/10, EU:C:2012:560, body 67 a 69).

66 V projednávaném případě je třeba k určení, zda při přijetí rozhodnutí z roku 2007 byly dodrženy požadavky stanovené v čl. 4 odst. 7 směrnice 2000/60, zjistit zaprvé, zda byly učiněny všechny schůdné kroky ke zmírnění nepříznivého vlivu sporného projektu na stav dotčeného vodního útvaru, zadruhé, zda důvody, z nichž vycházel tento projekt, byly výslovně uvedeny a vysvětleny, zatřetí, zda uvedený projekt vyplývá z nadřazeného veřejného zájmu nebo přínosy pro životní prostředí a společnost při dosahování cílů stanovených v čl. 4 odst. 1 této směrnice jsou převáženy přínosy pro lidské zdraví, udržení ochrany obyvatel nebo udržitelný rozvoj, vyplývajícími z realizace tohoto projektu, a začtvrté, zda sledovaných prospěšných cílů nemohlo být z důvodů technické neproveditelnosti nebo pro neúměrné náklady dosaženo jinými prostředky, jež by byly z hlediska životního prostředí významně lepší (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. září 2012, Nomarchiaki Aftodioikisi Aitoloakarnanias a další, C-43/10, EU:C:2012:560, bod 67).

67 Rakouská republika tvrdí, že sporný projekt je v souladu s požadavky stanovenými v čl. 4 odst. 7 směrnice 2000/60, přičemž poukazuje na to, že cílem výstavby vodní elektrárny na řece Schwarze Sulm je rozvoj energie z obnovitelných zdrojů. Komise má však v podstatě za to, že uplatněním takového argumentu Rakouská republika pouze poukazuje na to, že výroba energie z obnovitelných zdrojů obvykle odpovídá nadřazenému veřejnému zájmu, aniž specifikuje, zda se na sporný projekt má vztahovat výjimka ze zásady zákazu zhoršování.

68 V tomto ohledu je třeba bez dalšího uvést, že na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, je druhá z podmínek uvedených v bodě 66 tohoto rozsudku v projednávaném případě jednoznačně splněna, jelikož rozhodnutí z roku 2007 podrobně uvádí důvody sporného projektu, jeho dopad na životní prostředí a tvrzené výhody tohoto projektu.

69 Dále je třeba zdůraznit, že výstavba takové vodní elektrárny, jaké se týká sporný projekt, může být skutečně předmětem nadřazeného veřejného zájmu.

70 V tomto ohledu musí být členským státům přiznán určitý prostor pro uvážení při určení, zda konkrétní projekt je předmětem takového zájmu. Směrnice 2000/60, která byla přijata na základě čl. 175 odst. 1 ES (nyní čl. 192 odst. 1 SFEU), stanoví obecné zásady a celkový rámec pro ochranu vodních zdrojů a zajišťuje koordinaci, integraci a v delší perspektivě další rozvíjení obecných zásad a struktur pro ochranu a z ekologického hlediska udržitelné užívání vod v rámci Unie. Tyto zásady a tento rámec musí být následně rozvíjeny členskými státy prostřednictvím přijetí zvláštních opatření. Cílem této směrnice tedy není úplná harmonizace právní úpravy členských států v oblasti vodní politiky (rozsudky ze dne 30. listopadu 2006, Komise v. Lucembursko, C-32/05, EU:C:2006:749, bod 41; ze dne 11, září 2014, Komise v. Německo, C-525/12, EU:C:2014:2202, bod 50, a ze dne 1. července 2015, Bund für Umwelt und Naturschutz Deutschland, C-461/13, EU:C:2015:433, bod 34).

71 V rámci tohoto prostoru pro uvážení mohla přitom Rakouská republika mít právem za to, že sporný projekt, jehož cílem je podpora výroby obnovitelné energie prostřednictvím vodní energie, je předmětem nadřazeného veřejného zájmu.

72 Článek 194 odst. 1 SFEU totiž stanoví, že v rámci vytváření a fungování vnitřního trhu a s přihlédnutím k potřebě chránit a zlepšovat životní prostředí má politika Unie v oblasti energetiky v duchu solidarity mezi členskými státy za cíl zajistit fungování trhu s energií, zajistit bezpečnost dodávek energie v Unii, podporovat energetickou účinnost a úspory energie, jakož i rozvoj nových a obnovitelných energií a podporovat propojení energetických sítí (rozsudek ze dne 6. září 2012, Parlament v. Rada, C-490/10, EU:C:2012:525, bod 65).

73 Kromě toho podpora obnovitelných zdrojů energie, jež je v Unii prvořadou prioritou, je odůvodněna zejména skutečností, že využívání těchto zdrojů energie přispívá k ochraně životního prostředí a k trvale udržitelnému rozvoji a že může přispět k bezpečnosti a diverzifikaci zásobování elektřinou a splnit rychleji cíle Kjótského protokolu k Rámcové úmluvě OSN o změně klimatu (rozsudek ze dne 26. září 2013, IBV & Cie, C-195/12, EU:C:2013:598, bod 56).

74 Konečně je třeba zdůraznit, že v projednávaném případě vnitrostátní orgány poměřily očekávané přínosy sporného projektu se zhoršením stavu útvaru povrchových vod Schwarze Sulm, který by z něj vyplynul. Na základě tohoto poměření mohly mít za to, že z tohoto projektu bude plynout přínos pro udržitelný rozvoj, že byly učiněny všechny schůdné kroky k omezení nepříznivých vlivů uvedeného projektu na stav tohoto útvaru povrchové vody a že cílů sledovaných tímto projektem nelze z důvodů technické neproveditelnosti nebo pro neúměrné náklady dosáhnout jinými prostředky, jež by byly z hlediska životního prostředí významně lepší.

75 Jak bylo uvedeno v bodě 37 tohoto rozsudku, ze spisu předloženému Soudnímu dvoru v tomto ohledu vyplývá, že při přijetí rozhodnutí z roku 2007 vycházel hejtman Štýrska zejména ze studie vypracované Institutem pro elektroenergetiku a inovace v oblasti energetiky, který mu předložili žadatelé o povolení výstavby vodní elektrárny.

76 Je pravda, že autoři této studie připomněli, že příslušné orgány musí poměřit dotčené zájmy, zejména očekávané přínosy sporného projektu a jeho dopady na stav útvaru povrchových vod Schwarze Sulm.

77 Hejtman Štýrska však poté, co připomněl, že uvedená studie „srozumitelně a přesvědčivě dokládá, že energie z vodních zdrojů obecně a [sporný projekt] konkrétně jsou v souladu s nadřazeným veřejným zájmem a mají velký význam pro udržitelný rozvoj (regionu)“, sám zdůraznil, že autoři této studie „podrobně pop[sali] pozitivní energetickou bilanci projektu vzhledem ke značné výšce spádu vody na relativně krátkou vzdálenost i ekonomické aspekty projektu pro místní hospodářství“, „že pozitivní přínos projektu ke snížení tempa globálního oteplování nahrazením výroby fosilní energie, která je zdrojem CO^2, [byl] rovněž vysvětlen přesvědčivě“, a že studie „rovněž [poukázala] na to, že užitečných cílů [projektu] není možné dosáhnout jinými prostředky, jež by byly z hlediska životního prostředí

významně lepší“. Ze spisu předloženého Soudnímu dvoru rovněž vyplývá, že byla stanovena praktická opatření ke zmírnění nepříznivého vlivu sporného projektu na stav dotčeného vodního útvaru, zejména k omezení dopadu tohoto projektu na migraci ryb prostřednictvím vybudování rybího přechodu.

78 Rozhodnutí z roku 2007 tedy s ohledem na tuto studii dospělo k následujícímu závěru:

„Regionální a nadregionální výhody [sporného projektu] pro životní prostředí, klima a ekonomiku, na které přesvědčivě poukázala zpráva, vyvažují tento nepříznivý důsledek projektu (který je ve srovnání s jinými možnými nepříznivými důsledky malý) na stavy uvedené v § 30a [WRG]. Vzhledem k tomu, že díky [uvedenému] projektu může být k dispozici značné množství čistě vyráběné energie, musí rozhodující orgán zohlednit značný veřejný zájem na tomto opatření z hlediska trvale udržitelného energetického rozvoje.

Po zvážení těchto okolností rozhodované věci dospěl orgán k závěru, že veřejný zájem na výstavbě vodní elektrárny ‚Schwarze Sulm‘ výrazně převažuje nad zjištěnými zásahy do environmentálních cílů uvedených v § 30 a násl. a v paragrafech 104 a 104a [WRG].“

79 Plán z roku 2009 následně v souladu s čl. 4 odst. 7 písm. b) směrnice 2000/60 zahrnoval analýzu očekávaných přínosů sporného projektu, a sice výrobu energie z vodních zdrojů představující 2 promile regionální výroby a 0,4 promile celostátní výroby.

80 Na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, tedy hejtman Štýrska posoudil sporný projekt jako celek, včetně jeho přímého a nepřímého dopadu na cíle směrnice 2000/60, a poměřil výhody tohoto projektu s jeho nepříznivými vlivy na stav útvaru povrchových vod Schwarze Sulm. Konkrétně v rámci tohoto posouzení zohlednil skutečnost, že tato řeka má velmi vysokou ekologickou kvalitu, ale vzhledem k různým očekávaným výhodám uvedeného projektu dospěl k závěru, že s tímto projektem související veřejné zájmy výrazně převažují nad zásahy do cíle nezhoršování, který tato směrnice sleduje. Nedovolával se tedy pouze abstraktně nadřazeného veřejného zájmu na výrobě obnovitelné energie, nýbrž vycházel z podrobné vědecké analýzy konkrétně tohoto projektu a poté rozhodl, že podmínky pro výjimku ze zákazu zhoršování jsou splněny.

81 Z výše uvedeného vyplývá, že hejtman Štýrska, který rozhodl na základě studie Institutu, jež mu mohla poskytnout relevantní informace o důsledcích sporného projektu, zohlednil všechny podmínky stanovené v čl. 4 odst. 7 směrnice 2000/60 a mohl právem mít za to, že jsou splněny.

82 Komise zpochybňuje věcné posouzení, které provedl hejtman Štýrska, především tím, že energie z vodních zdrojů je pouze jedním z druhů obnovitelné energie a že energie vyráběná vodní elektrárnou, které se týká sporný projekt, bude mít pouze zanedbatelný vliv na zásobování elektřinou jak na regionální, tak na celostátní úrovni. Avšak při neexistenci konkrétních výtek Komise, umožňujících například zjistit, v čem je studie uvedená v bodě 75 tohoto rozsudku, jejíž závěry byly začleněny do rozhodnutí z roku 2007, neúplná nebo chybná kvůli nedostatečné analýze ekologického dopadu tohoto projektu na stav útvaru povrchové vody Schwarze Sulm nebo nevěrohodnosti odhadů výroby elektřiny z vodních zdrojů, a vzhledem k neexistenci komparativních prvků, umožňujících kvalifikovat plánovanou výrobu elektřiny s ohledem na rozsah uvedeného projektu jako nízkou, je nutno konstatovat, že Komise tvrzené nesplnění povinnosti neprokázala.

83 Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že žaloba Komise musí být zamítnuta jako neopodstatněná.

K nákladům řízení

84 Podle čl. 138 odst. 1 jednacího řádu Soudního dvora se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že Rakouská republika náhradu nákladů řízení od Komise požadovala a Komise neměla ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedené uložit náhradu nákladů řízení.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (první senát) rozhodl takto:

1) Žaloba se zamítá.

2) Evropské komisi se ukládá náhrada nákladů řízení.

Podpisy.